

VIỆT PHƯƠNG

CÁT DƯỚI CHÂN NGƯỜI

1

Nhỏ nhei hạt cát dưới chân người
Nâng niu nhịp bước những lúa đôi
Kính trọng để giầy người suy tưởng
Mê say điệu nhảy trẻ đùa vui

Bãi biển con người bao nhiêu cát
Sóng dào sóng dạt cát cầm hơi
Một ngày một thuở luân hồi cát
Cát mong cát ước cát muôn đời

Biên xa vũ trụ âm thầm cát
Lãng đãng thiên hà cát đầy vơi

2

Cỏ xanh ròn là để lãng mạn
Người sinh ra là để dân thân
Giành quyền lực là để mua bán
Quan võ về là để khoét dân

Gió mon man là để mơ mộng
Trời đục ngày là để trong đêm
Đời vật lộn là để bay bổng
Anh làm người là để tìm em

Qua bão giông để gặp êm đềm

3

Nắng ban mai ráng tím cuối chiều
Bí ẩn đêm nồng nàn hoa dại
Dấn thân như trẻ thơ cực liệu
Mơ hồ gần chập chờn xa mãi
Trong trẻo đến hồn nhiên phiêu diêu
Tha thứ cả sai lầm tàn hại
Dễ đoán như cơn bão đổi chiều
Khó lường như cánh diều mất lái
Bao hờn dỗi rồi bao cung chiều
Chùng như đến chùng như dừng lại
Người con gái những người con gái

4

Thời bão giá dân nghèo cơ cực lắm
Dầu sức cùng lực kiệt chẳng sao yên
Tham những vết vệt nghèo thêm thăm thẳm
Những ai còn đăm đăm nợ đáp đền

5

Hai con mèo con nghịch như con quỷ
Chú chó Ricky vừa đẹp vừa hiền
Mấy tờ báo rách bỏ đi thật phí
Cắt gọn cây xoà phòng ta sáng lên

Ngoài chợ mớ rau từng ngày tăng giá
Cháu nội bỏ cơm mãi chơi la cà
Con trai đi xa tin thưa thớt quá
Cửa xệ xuống rồi khó mở được ra

Đã cao tuổi lắm còn ôm đèn thếp
Học trò năm xưa về hưu lâu rồi
Thăm cô giáo cũ khen cô vẫn trẻ
Mỗi ngày thức dậy đón một niềm vui

6

Sáng nay nhìn em rung rung nước mắt
Yêu nhiều cô thế còn gì cho em
Gì như đã được và gì đã mất
Có một mùa thu ngơ ngác đi tìm

Năm mươi tư năm đời qua nhanh quá
Trước cửa nhà ta tiếng trẻ nô đùa
Nhìn em quen rồi nhìn em vẫn lạ
Em của bây giờ em của ngày xưa

7

Đã bao lần đầu năm không biết nữa
Ngày nào đây là ngày anh gặp em
Đến bây giờ chưa quên mà thôi nhớ
Ánh trăng non bỏ ngõ ngả bên thềm

8

Khoa mắt mở thủy tinh thể
Phòng bệnh nhạc buồn Trương Chi
Vân vợ chút sầu dương thế
Loà nhòa khép mở hàng mi

Trên sông trực thẳng phành phạch
Gió lay nghiêng ngả hàng cây
Cô y tá cười khanh khách
Cốc nước rót thêm đã đầy

Thế mà rồi nhớ nơi đây

9

Những thơ tình viết riêng cho ai khác
Cứ vận vào như chỉ viết cho mình
Nghe thảng thốt mơ hồ lời gió hát
Mở mênh mộng dào dạt một xa xanh

10

Học đòi Bùi Giáng làm tiên

Thơ tình quá thiếu thơ tiền quá dư

Thơ hay đội lốt tù mù

Thơ điên cố mãi mệt đừ không xong

11

Có bao người mình gặp trong giấc mộng
Hy vọng thành ảo vọng quá xa vời
Tia nắng mai chơi vơi đầu ngọn sóng
Hành tinh xa phiêu bạt cát rong chơi
Sống đến chết vẫn nồng nàn quyết sống
Vô cực bay tan tác trong cõi đời

12

Một bóng nhỏ nhoi trong sương đơn độc
Đã tám mươi năm lang thang đường trần
Chỉ chút lòng nhân giữ làm hạnh phúc
Ở dưới trời kia đang trôi phù vân

13

Vòng ngực Lạng Sơn hương hồi man mác
Eo thon Sài Gòn trau chuốt tỏ bày
Khuôn mặt Bắc Ninh mỏng mành hay hạt
Cổ tay Điện Biên vòng bạc thơ ngây

Nữ ước nhà lầu chọc trời san sát
Mát-sơ-va rừng trắng muốt bạch dương
Phiên chợ Ba Tư chang chang nắng đốt
Hoàng hôn Riga tím nhạt trên đường

Gió núi Tân Cương mây lâu Hoàng Hạc
A-ca-pun-cô đêm nhạc giao duyên
Tuyết Alaska trắng trời bàng bạc
Chập chờn Pa-ri đỉnh tháp Ép-Phen

14

Đời cho mình quá mức mình đáng nhận
Dù chỉ là một tia nắng vàng tươi
Xin quỳ gối trước tình người chân thật
Sau tám mươi năm cần mẫn tập làm người

Một con người mang ơn một con người nhiều đến thế
Bao khổ đau kết lại thành nụ cười hôm nay
Gánh nặng quá sức người chịu đựng không một lời kể lể
Cỏ cứ xanh lặng lẽ chẳng phơi bày

16

Còn đây một chút nghĩa tình
Cùng nhau san sẻ có mình có ta
Chưa tan hẳn những mặn mà
Nhớ gần rồi lại thương xa bồn chồn
Mơ mơ tỉnh tỉnh chập chờn
Kìa con sóng nhỏ đang vờn trùng khơi

17

Dòng người hối hả xôn xang đường phố
Chú chó chú mèo nhường nhau miếng ăn
Trên bếp lửa reo nước sôi đến độ
Bước chân ngập ngừng quên nhớ bản khoán

18

Ba mươi năm năm mờ nhoà bao kỷ niệm
Còn một giấc mơ bay liệng giữa trời
Còn một mùa thu còn một tình người
Một dự cảm về một thời kỳ vọng
Còn rất xa mà đã là gần lắm
Đừng bi quan chìm đắm đến hụt hơi
Cứ bình tâm chèo lái bạn bè ơi

19

Chưa một dấu thời gian trên vòng cổ
Chưa một chút ưu tư trong ánh nhìn
Chưa một vết chân chim dài đuôi mắt
Chưa một lần trao gửi trọn niềm tin

19

Nghe giọng nghênh ngang đầy cay độc
Thấy thảm thương thay một kiếp người
Thò thụt loi ngoi trong vỏ ốc
Tưởng mình cao ngất tít mù khơi

Lòng dạ đen thui đầy hần học
Hả hê bới móc chỗ bùn hôi
Hãy sờ lên gáy đêm đơn độc
Bao hào nhoáng giả suốt cả đời

20

Thời gian qua đã dài hơn bốn cuộc chiến tranh cộng lại
Bữa cơm nghèo chỉ thuần rau cải luộc rất tươi xanh
Một con thằn lằn trườn nhanh vào sau cây dứa dại
Vườn vải thiều nắng mưa dầu dãi quả ngọt lành

Gã quan chức thập thành đã thạo mẹo luôn sâu kiếm bẫm
Chú bé hồng hào béo mẫm đã vào vai viên thư lại gầy nhom
Cháu gái nghịch ngợm lom côm đã thành nhà văn giàu sáng tạo
Chàng trai ngang tàng nặng gánh vợ con đã còng lưng lo cơm áo

Những niềm vui không đợi những nỗi đau đón chờ cứ cười nhạo
đời ta

Cây ven đường trở thêm cành xoà tán mát
Nhà lán giếng chan chát tiếng chửi nhà
Bát canh rau tập tàng đậm đà mặn nhạt

Mây vừa bay vừa hát phía trời xa

21

Ba mươi tháng chạp bùng nắng hạ
Chợ hoa ngày Tết quá đông người
Anh lạc em rồi đào bồng lạ
Bước chân một thoáng hoá xa xôi

Đừng tìm chỉ một cành hoa nở
Mùa xuân lấy cả cũng vừa thôi
Một vùng đất mới còn xa lạ
Lại hút lòng ta tựa chân trời

22

Mỗi hình cây mỗi giọt nước đều nhắc nhở về em
Anh thả mình trầm vào nỗi nhớ
Dòng sông phập phồng như ngực thở
Gió xô mây khép mở dưới trời

23

Khách giang hồ mãi võ Sơn Đông đó
Gặp các anh bên sóng vỗ Đồ Sơn
Những thanh niên vẻ ngang tang sương gió
Bãi biển như mọi khi lỗ chỗ vết dã tràng

Lời dẫn trò băm băm thề chết bỏ
Những pha xiếc thí mạng thành trò chơi

Đặt đá tảng lên ngực người và nện búa
Đến nhát thứ mười còn bốn mươi nhát nữa
Bất ngờ người xem vỗ tay rào lên
Những bác cán bộ già những lính hải quân mẫn
những thanh niên Hải Phòng công nghệnh xe cúp
những cô gái nõn nà trong mảnh quần bơi
những bà nội trợ gánh gồng
những em nhỏ bị thối miên

Thôi hay lắm rồi hoan hô rồi dừng lại
dừng quai búa nữa cho đỡ đau
Cả những người biết chắc chàng trai biểu diễn
không hề đau cũng ùa kêu lên thề

Nhàm chán giật gân hội giang hồ trẻ
Biển như chơi dăng sóng nhẹ vỗ bờ

24

Anh muốn em giữ vóc gầy mảnh mai
Lại thương em đường dài xe cộ cách
Sài gòn đêm sáng trăng trinh bạch
Anh nhớ em tim đau thất êm đêm

Mùa xuân tím phong lan
Những cơ nghiệp con con chiu chắt quá
Con số không bắt đầu ra quả
Nghe đi em đất thở vị ngọt bùi

Gió sớm nay thoảng chút bồi hồi
Một bông mai dẹt dè e ấp nở

25

Bốn mươi năm trước cầm súng Nam Tiến bảo vệ Sài Gòn
lao vào vòng tay Nam bộ chàng trai tơ gặp tình yêu đầu
chiếc lá me hồn nhiên chao vào lòng cô gái đạp xe bon hồi hả

Sáng nay mặc quần lính tích-kê trước tích-kê sau
tích-kê đầu gối nhân nha đi bộ nhìn người và được người nhìn
giữa trung tâm Sài Gòn xanh đỏ tím vàng

Con quái vật cổ xưa không chịu nằm yên trong tủ kính
bảo tàng thì cũng đứng ba hoa trên hè phố

Giữ phẩm chất cho mình là tội ác nhớp nhơ giữ đạo đức
hòng thanh cao là đâm đầu xuống hố

Sống là vùng vẫy nổi chìm ngụp xuống quẫy lên
giữa tanh tươi mát lành đục ngầu trong veo biển cả

Để oan khuất bất công giảm bớt trong đời
Tiền lương nuôi người ăn lương sống nổi
Những đỉnh cao giặc chiếm mau lấy lại
Mọi lúc mọi nơi người nhìn thấy ở nhau khuôn mặt con người

26

Thế là người sắp đi rồi
Bao nhiêu năm đủ một đời tình yêu

Có ban mai có xế chiều
Rất giàu chờ đợi rất nhiều lặng im
Âm thầm giữ trọn niềm tin
Cho man mác nhớ đắm chìm vào mơ

Có tha thân một bơ vơ
Nép vào lá cỏ nương nhờ sương đêm
Có kiên nhẫn ở bên thềm
Tiếng con đê nhỏ gọi miền hư vô

27

Từ xa xưa những mối tình muôn thuở
Không rơi mà tan vỡ cũng thường thôi
Thời gian đóng rồi thời gian lại mở
Con sông quê bên lở có bên bồi

28

Bao giờ cho đến tháng mười
Để người day dứt gặp người làm chi
Bao nhiêu mầm nộ đương thì
Cuốn vào một cuộc ra đi lạ lùng

Dâng thì dâng đến tận cùng
Nhận thì mong nhận tấm lòng mà thôi
Thế rồi người lạc mất người
Bây giờ lại đến tháng mười rồi đây

29

Thế đầy thế là đời thế đầy
Ngọt bùi cay đắng với tình yêu
Vẫn còn mãi mãi đầy tin cậy
Trong đáy lòng trai một dáng kiêu

30

Đời nông đến nhạt chất thơ
Người từng trải đến dại khờ tình yêu
Bâng khuâng sáng ngẩn ngơ chiều
Còn trời đất ấy còn nhiều viễn vông
Chùng như thừa một tấm lòng
Thì thuyền lẻ chiếc xuôi dòng tự trôi

31

Lạ lòng thì cũng đến thể thôi
Thấm thía bao nhiêu cái lẽ đời
Không như vậy đây mà vậy đây
Sống là mắc bẫy hay giăng bẫy
Thì cũng tan hoang bấy kiếp người

Mà hè cứ cháy trời thiêu đốt
Mà xuân cứ bật những mầm tơ
Mà đông cứ kén ngày rét ngọt
Mà thu cứ rớt những mong chờ
Mà người tuyệt vọng vẫn còn mơ

32

Cuộc đời chẳng khác đi đâu
Niềm vui xen với nỗi đau vẫn là
Một người đã khác rất xa
Một người vẫn giữ đậm đà ngày xưa
Biết bao tâm sự cho vừa
Thôi thì im lặng tiễn đưa cuộc tình
Tưởng như mình đã có mình
Chiếc bong bong ảo tan thành hư vô

33

Anh là một người ghen ghê gớm
Nhưng đừng ngại em ơi
Có một chàng trai yêu chỉ ghen với mặt trời
Anh chẳng được thế đâu em ạ
Anh ghen với chính mình anh thôi
Lặng lẽ
Không bao giờ anh vươn lên được đến bản thân mình
Mãi mãi còn dư sức sống và tình yêu
chưa sống và chưa yêu hết
Trong người anh có một người cao hơn anh nhiều lắm
Anh ghen với hấn suốt đời
Em thiên vị thế nào để luôn luôn
hấn vẫn còn cao hơn anh đến thế

34

Thật tình chẳng thể thế nào
Mà sao lại cứ làm sao thế này
Chuyển mùa thoáng chút hơi may
Tan chẳng một thuở hương say mơ hồ

35

Lại đã mười năm sắp trôi qua
Liệu có trôi đi hết đậm đà
Cũng thường là thế đời thăng mộng
Dẫu còn phi phủng một mùi hoa

Mới đây mà nay thành quá khứ
Rũ bao thương nhớ những đêm dài
Tình cũ thôi đừng vương vấn nữa
Ngày mai muôn thưở vẫn ngày mai

36

Người đi thì cứ đi đi
Người chờ chờ đến bất kỳ thời gian
Người đi gặt lấy mùa vàng
Người chờ còn đủ muôn vàn nghĩa xưa
Niềm vui mấy cũng không thừa
Nỗi đau mấy cũng chưa vơi nỗi đau

37

Ám ảnh như bóng hình người con gái
Khó lay chuyển như tính gàn ông già
Thổi gió vào tình yêu thất bại
Cho thành hoa

38

Khi hình như đang đảo lộn mọi điều
Cứ nói vừa nghe không kêu không thét
Lừa bịp bạo tàn ngu dâm xảo quyệt
Để cuối cùng con người biết tình yêu

39

Ngã ba sông rẽ đôi đàng
Bên trong bên đục lở làng cả hai
Đêm khuya le lói lửa chài
Mịt mùng nào biết ngày mai thế nào
Bụi trần lạc giữa trời sao
Mỏng manh đơn chiếc rơi vào hư vô
Từ nơi mộng ảo mơ hồ
Hình như nắng gió vẫn chờ đâu đây

40

Như trợn một đời im chẳng nói
Như không còn thể đợi chờ thêm
Em có nghe chẳng trong vời vợi
Trăng tỏ tình trăng ở chân thêm

41

Đừng bao giờ chịu nài xin
Ai xin ai được niềm tin trọn đời
Dẫu khi đôi khác nụ cười
Thời thương nhớ chuyển thành thời lãng quên
Còn ngày thì cũng còn đêm
Còn cơn gió nhẹ động rèm chiều thu
Đôi chim âu yếm đang gù
Trăng như trăng để đèn bù cho ai

42

Không có cả thì đừng giành một nửa
Giữ mùa thu đã lỡ để làm chi

Điều nào chẳng tàn đi trong xa cách
Có sức gì vượt thử thách thời gian
Hình như chỉ một chút lòng trong sạch
Một cánh hoa trinh bạch ở trên ngàn

43

Biển còn thổi gió hay thôi
Một cơn giông bão cuối trời lại nhen
Vút băng qua cõi nhân duyên
Gió như tự gió làm nên mặ̣n nòng

Gió còn muọn gió hay không

Một chân trời vụt mở bất ngờ
Tình yêu cuốn vào đời chờ
 như con trăng Cà Mau quán chủ
Một nụ hồng loé ra như đốm lửa
Giữa lá vườn xanh xum xuê mượt mà
Những cơn choáng quen thuộc thành hơi thở
Thì thâm giữ nhịp đời ta

45

Tưởng chừng đã đủ niềm vui
Đã thừa đau khổ đã nguôi đợi chờ
Thế rồi một thoáng băng quơ
Hẹn hò hay chỉ tình cờ gặp nhau

46

Còn cả đày mà khác nhiều lắm đày
Bờ cát nay sâu hoá hố bom
Ta như ngủ một nghìn năm thức dậy
Nỗi đau thành sông chảy trong hồn

Nắng trải thơ trên những trang đảo mở
Trời đại dương mây sóng rập rờn
Thủy triều dâng như niềm hy vọng thơ
Ta là cây thông thương nhớ hoàng hôn

47

Nhìn như môi nở nụ cười
Nhìn như đêm vắng bồi hồi nhớ mong
Nhìn như chớm lạnh vào đông
Nhìn như trời nổi cơn dông bất ngờ
Nhìn như bóng dáng ngày xưa
Nhìn như thuyền nép bên bờ Hiền Lương
Nhìn từ hòn cuội ven đường
Nhìn sang mái tóc trẻ tràng áp vai
Nhìn ra lượn sóng bên ngoài
Nhìn vào thăm thăm bầu trời mắt em

48

Bầu trời như giọt lệ
Bói ai như bói Kiều
Mây lạ quen đến thế
Gió quen lạ bao nhiêu

49

Đôi gái trai hôn nhau nồng nàn giữa đường phố Pa-ri Dòng
sông Xen thâm thì thóc mách Dậm dật nhạc trong hộp đêm
Nữ Ước Sương mù Luân Đôn dày như cháo đặc Máu rừng
Châu Phi người ca sĩ nhoáng nhoàng chớp giạt trong ánh điện
thủy ngân Tiếng súng bắt cóc vỡ toang trời sao Tuy-ranh đang
ngủ ngon Lều tránh động đất lè đường Bắc Kinh che chở những
cái hôn bồi hồi Gã hí-pi nào chuyển choáng say trong vòm
tối Bruých-xen Cô gái quần loe ngả đầu vào vai người yêu bên
bờ sông Nin Bao nhiêu đại lộ hoàn cầu ngạo nghệ trong sự cũ
mềm vi điền tử

Phố nhỏ của ta khoan thai thờ

Mùa thu

50

Có lẽ chẳng bao giờ nên đề ngày
Những bài đề ngày cũng không có ngày
Bài nào cũng viết chính cho hôm nay
Hôm nay luôn còn tuy không trở lại
Chẳng phải hôm qua đừng ngại đợi chờ
Ngày mai cũng là hôm nay của thơ

51

Những chiếc là tàn đông mục nát
Trời của ta ngày càng trong hơn

Buổi sáng hạt mưa xuân rất thật
Đẹp bao nhiêu những đôi mắt mỉm cười
Từng ngã tư quen như từng khuôn mặt
Đang hát niềm vui

Ban đêm vì sao xa rất thật
Mùi dạ hương luôn phảng phất trên đường
Vẫn là em nơi anh ngồi sáng nhất
Đào dạt tình thương

Chiều nay nắng bỗng òa rục rỡ
Như nắng lần đầu gặp gỡ ngày xưa
Lồng lộng trời cao qua cửa mở
Tiếng trẻ thơ vẫy lên như cờ

Đời đang chín trong màu hoa gạo đỏ
Đỏ phù sa những làn gió sông Hồng
Đỏ chân trời phía Miền Nam rực lửa
Đỏ màu xanh hàng thông

Đất sẽ sạch quang không còn tà khí
Tuổi thời gian luôn trẻ hai mươi
Gió thổi một niềm tin nhuần nhị
Vô biên lòng chung thủy cuộc đời

52

Thủy triều thao thức thâu đêm
Rào rào day dứt êm êm bồi hồi
Gần bên thoát bồng xa vời
Gió đưa người đến để người lại đi
Biển vào giấc ngủ thẳm thì
Miên man mơ giấc mơ gì về em

Ngang đời người chợt tình yêu bùng nổ
Sức phá tung đồn tụ cả vào trong
Chao bồng bênh giữa thiên hà mênh mông
Một tấm lòng thủy chung cùng đau khổ

54

Ai có ngờ đâu cuối hành trình
Dãi dầu đau đớn đẫm hy sinh
Mỏng manh treo lại đầu ngọn cỏ
Một giọt sương sa mấy ân tình

Giọt sương nặng thế đời nhẹ thế
Biển gọi mơ hồ lúc rạng đông
Muộn màng con đến miền đau mẹ
Quy trước bao la để sáng lòng

55

Dạ hương thơm cả khi không có người
Liều thuốc tha cả khi trời tối sẫm
Em cứ vậy mà anh say đắm
Thôi đừng nhìn em ơi

56

Bàn tay ta bỗng nhiên thân quý thế
Còn vương trầm dịu nhẹ một làn hương
Ta xoa lên da mình ô lạ nhỉ
Nghe tình yêu thủ thi tử trong hồn

57

Sóng vỗ một mình như thở than
Có tiếng dội trầm trắng vỡ tan
Dào lên ngọn gió trời nghiêng ngả
Nhớ băng quơ nhớ lúc đêm tàn

58

(Ta sống như một người thừa đau khổ
Nên tâm hồn luôn chan chứa yêu thương
Như mảnh đất quê hương nhòa máu lửa
Càng nâng niu từng ngọn cỏ ven đường)

1

Buổi chiều vàng thành phố vàng Pra-ha
Nắng huy hoàng soi những màu cô-ca cô-la

*Một góc đường đã lên rêu Nam-định
Còn loang lổ vết máu người đặc dính*

Chương nhà thờ Oét-smin-tơ Luân-đôn
Buông chuỗi âm thanh đồng dục rất tròn

*Trời Quảng-trị những con ma gầm rít
Dưới hầm sâu tiếng trẻ thơ gào thét*

Ở Hung-ga-ri trên hồ Ba-la-tông
Cuộc đua thuyền đến hoàng hôn mới xong

*Đám cháy na-pan buôn làng Đắc-lắc
Rừng rực suốt ngày đêm về chưa tắt*

Một trận đá ban nẩy lửa Ac-giăng-tin
Rung cả phố hè thủ đô Bra-din

***Lính Nam-hàn gặp cơn mưa Đức-phổ
Giết thì giờ chơi bể cụ già gãy cổ***

Đêm nay Cung đại hội điện Krem-ling
Say sưa nhìn một cô đào ba-lê mới rất xinh

***Dưới những tầng bê-tông ngồn ngang phố Huế
Cần trục lại vira câu lên một xác hồng con trẻ***

Trên những bức tường Vương-phủ-tĩnh Bắc-kinh
Thêm hai nghìn báo chữ lớn Hồng vệ binh

***B.52 đánh Vĩnh linh hai đợt
Mái nhà cuối cùng xã Vĩnh-quang sập nốt***

Những cửa hàng thủ đô An-giê-ri
Đỏm như người con gái đánh hàng mi

***Bom đạn Mỹ trên Củ-chi óng ánh
Giết người xong mảnh vẫn ngời sắc cạnh***

Thái-bình-dương trắng mơ màng Xít-nây
Điệu ghi-ta nhịp ba ngà ngà say

***Sát vành đai quanh sân bay Đà-nẵng
Chó đánh hơi người sửa lên ăng ăng***

2

Ôi cái giá ta trả cho chiến thắng
Cháu con ta sẽ chẳng bao giờ quên
Thoảng bay đi đôi phút giờ rất nặng
Lòng thềm hờn ta mắng trách anh em

Đất ta bầm đau thương sông ta ngầu máu đỏ
Trời ta cháy căm thù biển ta gào giận dữ

Vẫn đứng đây trái tim đầu tuyến lửa
Ta biết ơn từng viên đạn thổi đường
Gửi cho ta qua sóng gió đại dương
Ta biết ơn mỗi tấm lòng người mẹ
Thương con ta nên vùng lên chống Mỹ

Đường ta đi rất chung thủy nghĩa tình
Nên bầu trời bão lửa vẫn ngời xanh

Nòng pháo ta rung rinh hành hoa nhỏ
Nhằm bắn thù ta nhìn rõ ngày mai

Ta vẫn đem ta dâng trọn cho người

59

Sáng đầu năm sương vương hương thương
Em ngủ yên trong vòng tay ấm
Từ mái tôn sần sùi căn nhà gỗ vá thả xuống
tràng pháo

như ngân lệ sắc đào
như chờ đợi màu sen

Tiếng pháo gan góc tung bùng ròn tan
Bao bí ẩn lóe lên trong cái hôn chớp lửa
Khói nồng nàn

Em trai choai choai đứng một dáng hào hoa
trước chiếc bom ngã tư chờ người khách đầu năm
Một chú chó vàng lông xù lon ton dọc hè phố

Tầng mây đủ mỏng để thấp thoáng một mơ hồ hồng
Bất chợt giọt mưa xuân

Pháo những căn nhà đáp lời nhau âm vang pha lê
lóng lánh

Chú bé từ gác năm thả vào trời tiếng nổ tung
một trò chơi siêu thực
một ước mơ tội nghiệp
một niềm tin ngời ngời con người

60

Trơ trụi những cành cây mùa đông
Cô quạnh một vầng kỷ niệm
Xa tít tắp những vòng chim én
Duy có hoàng hôn tím lại hồng

61

Cứ bay lên vũ trụ mở thiên hà
Cứ lắng nghe cát bụi và muông thú
Cứ tìm đến những phản đòì rất xa
Đừng làm hại mầm non vừa mới nhú

Chợ ven đường phơi sắc vàng phật thủ
Màu hồng phai đu đủ chín trái mùa
Xuân tươi non cái gì chừng đã cũ
Vớì dân nghèo đừng phụ giấc mơ xưa

62

Chiều bảg lảg
Đọc lại thư ngày xưa
Nghèo thế ư
Mà sỏg bằg dĩ vẫg

63

Đời ta ta đặt gợn gàng
Giữa bàn tay ấy muôn vàn cây trồng
Mỗi làn sóng gợn lòng sông
Rung thành nhịp đập tim hồng trong ta

Em như một dải Ngân hà
Hồn anh say uống mặn mà đêm đêm
Ngân hà lúc nổi lúc chìm
Anh yêu anh nhớ mắt em trọn đời

Mùa đông bão lại đến rồi
Ta đem dâng trọn cho người tình ta

64

Vẫn hàng cây ấy con đường ấy
Mà sáng đầu năm chợt ngỡ ngang
Từ bao giờ cháu duyên dáng vậy
Hỡi em lộng lẫy lướt đi ngang

Xuân mới vừa sang hay đã chín
Mà bao hò hẹn ở lưng trời
Một chút xa xôi dần hiển hiện
Mây ngàn chuyển đến gió trùng khơi

65

Nhớ người nhớ cả khi quên
Yêu người yêu đến chữ tên gọi người

Hoàng hôn sao vẫn sáng ngời
Thu về xanh biếc một trời nhớ mong
Hoa tim lại nở thắm hồng
Mênh mông lại mở sông Hồng lòng ta
Đường xưa trăng rãi nồn nà
Thâm trầm lại tỏa đậm đà dạ hương
Ta đi mỗi bước trên đường
Bâng khuâng sông nước mơ màng dâu đây
Mà từng ngọn cỏ lá cây
Còn vương hơi thở còn say bóng hình

Xa xôi ta gọi thầm mình
Nghe chẳng một tiếng nghĩa tình người ơi

66

Gió hun hút gió ngang trời
Mưa lùa ràn rạt bên ngoài mái hiên
Gió mưa quẩn quại thiên nhiên
Nồng nàn xuân cứ ấm lên cõi người

67

Anh như đứa trẻ sơ sinh
Em là cái khoảng trời xanh trên đầu
Ngây thơ em bé biết đâu
Suốt đời mơ mãi một màu thiên thanh

68

Ta dừng lại giữa thời say đắm nhất
Đừng nhìn nhau như sắp đến thời xa
Cho năm tháng sau này tròn hạnh phúc
Ta chắt chiu thêm một chút đậm đà

Ta dành dụm một thời yêu trong vắt
Một chân trời khao khát chẳng tràn qua
Một bí ẩn em mang trên lòng ngực
Một mùi hương từ đất thở chan hoà

69

Biết tường tận là không biết
Ngắm hoa có thiết gì hoa
Không hề nói là nói hết
Sáng tỏ hết như mù lòa

Cứ bình thường mà đặc biệt
Biên đang chết dân triều cường
Một thoáng thờ ơ tha thiết
Một đời biên biệt vẫn vương

70

Anh đánh mắt mình trong mắt em
Mùa thu nhả mộng thấm vào đêm
Em gần thế đấy mà xa quá
Phố vắng bình yên ngủ êm đềm

71

Những đêm dằng dặc cô đơn
Xin làm con dế trong vườn nín kêu
Những ngày đặng đặng quạnh hiu
Xin làm tia nắng xiêu xiêu góc nhà

72

Đôi mắt vẫn lạ lùng đến thế
Pha đăm mê trong e lệ ngập ngừng
Còn phía trước hay qua rồi tuổi trẻ
Đuổi và mời đều dịu nhẹ rung rung

73

Anh về lại nơi yêu ba mươi năm trước
Cảnh vật gần như nguyên vẹn
Phao trên sóng biển dập dềnh nhịp ngày xưa
Thiên nhiên đậm đà chúng ta
Tảng đá vẫn mang dáng thường luồng
 vàng trắng vẫn mơ màng giữa bầu trời hò hẹn
Anh nhìn thấy ngực em tì nhẹ lên phao
 như thời trẻ anh nhìn mà không bao giờ thấy

Anh tự nghe mình nhớ em man mác êm đềm
Nỗi nhớ như người bạn thân lâu ngày không gặp
Ngày xưa anh ngỡ chừng không có em
 thì không có cuộc đời này
Nỗi nhớ đau đớn vật vã chẳng biết làm sao
 qua nỗi một đêm
Anh đã sống một vạn một nghìn đêm không có em

Nỗi nhớ cả đời người giấy lát
Em là ai anh chưa hết phân vân
Thủy triều đêm thì thâm bên cửa sổ
Anh đã hiểu điều gì còn lại trong tiếng gió

Không tình yêu nào không dang dở
Anh nhớ em nỗi nhớ của cuộc đời

74

Có tất cả mà không còn gì cả
Cầm mùa thu tan vỡ giữa nguyên lành
Em lướt qua không biết mình làm mở
Một chân trời vật vã suốt đời anh

75

(Bầy chim sẻ trêm thềm nhà mẹ
Những nỗi đau ta khỏe lên rồi
Chim vẫn còn nhỏ nhoi nguyên thế
Ta vẫn như thuở bé chim ơi)

Có phải chẳng ta tự gây ra
cho lòng ta thao thức
Ôi những đêm dài tiếng mọt
N như nhọt nung đau nhức trọn đời ta
Đỉnh cao và đáy vực
Những mùa khô mùa lũ sông Đà

*

Một dòng mưa bắc qua mong đợi
Còi tàu xa khắc khoải trong đêm
Bước chân người tan tằm vôi vôi
Mùa đông đi từ biệt bên thềm

Mảnh vá nâu sẫm vai áo mẹ
Dược mạ xuân già úa trên đồng
Vết đạn xé má hồng non trẻ
Bến đò tan quạnh quẽ bờ sông

Kỷ niệm về mát thơm hương bưởi
Chấm chim rung trên nền trời xanh
Bức thư đọng lâu ngày không gửi
Vết thời gian uốn gập thân cành

Tất cả sao đều

Đau giữa lòng anh

*

Những nỗi đau trong vắt
như bầu trời mắt em
Những nỗi đau xanh biếc
như sắc màu tình yêu

Bình minh dậy trời cao rất mở
Nắng hừng trên sóng đỏ sông Hồng
Lại một ngày Việt-nam rục rĩ
Nhu bông hồng đại đóa nở trên sông

76

Sống bằng những tình yêu không thể
Đau mình không làm đau cho ai
Tuyệt vọng đến tận cùng bản thể
Gặp khởi nguyên cuộc đời

Sống bằng một tình yêu toàn thể
Niềm vui nỗi buồn nhân với người
Thanh thản đến tận cùng bản thể
Gặp mãn khai cuộc đời

77

Vừa người lớn vừa trẻ con
Chuyện trò giọng nói vẫn còn lạnh chanh
Thơ như lá nỡ trên cành
Hương thanh trên ngực màu xanh trên trời
Bao giờ cho đến tháng mười
Liệu chùng có dám thấy người từ xa

78

Thân này đã xé thành nhiều mảnh
Hầu hạ nhân gian suốt một đời
Từng trải đủ rồi bao ấm lạnh
Lửa hồng canh cánh U chín mười

79

Nửa đời đến được an yên
Oan khiên gánh chịu truân chuyên nửa đời
Cúi xin tạ tội với người
Còn đây một nửa để trời còn xanh
Mong đêm giấc ngủ yên lành
Để ngày việc nặng phận dành chăm lo

Bỏ qua những chuyện vu vơ
Chỉ xin giữ một mơ hồ băng khuâng

80

Nhiều khi chờ đợi không chịu nổi
Có lúc tủi thân đến giận hờn

Thương nhớ ngập ngừng màu nắng mới
Heo may vời vợi những nguồn cơn

Chiều tà cô quạnh chim khắc khoải
Đêm khuya đứt nối để nỉ non

Trời xanh thăm thẳm mà chấp chới
Tim đau buốt nhói vẫn hồng son

Vô tận thời gian mà nóng vội
Một đời say đắm ráng hoàng hôn

Tình yêu lơ lửng hư mà thực
Cỏ lụi hồi sinh lại bồn chồn

81

Rừng bạch dương Nga thu xa vắng
Lần khuất hiện về xoa dịu đêm
Pha lẫn ngọt ngào vào cay đắng
Tiếng rao hàng khuya trong bình yên

82

Đáng tội và bị oan
Tham lam và sám hối
Từ chối và nòng nài
Đàng hoàng và trôi nổi
Rắc rối và giản đơn
Tinh tường và mê muội
Xóc nổi và âm vang
Yên hàn và tiếc nuối
Lạc lối và ngõ ngàng
Bàng quan và cứu rỗi

83

Thao thức mà bình yên hơn
Hương hoa sữa thơm quá thể
Dành cho nhau chút tủ hờn
Suốt dọc con đường dâu bể

84

Đau nhói như hạnh phúc
Bỗng bất ngờ được tin
Một làn mây chân thực
Ngân ngơ bay đi tìm
Một ngôi sao bất lực
Sáng xanh màu cầu xin
Một khung trời ẩn ức
Trong đáy vực đang chìm
Một mùa thu buốt nhức
Cứ ngậm ngùi nín im

85

Mấy dòng chữ nhỏ mà thể đầy
Bỗng lật nhào đi những chân trời
Ai biết giữa hè mà lạnh vậy
Lòng ta tin cậy lắm người ơi

86

Một ngày qua sao dài sao nặng thế
Bao buồn vui xâu xé nát lòng người
Gió gập ghềnh mưa rập rình không thể
Nào ai người chia sẻ để cảm hơi

Và mạch đời cứ sục sôi lặng lẽ
Và thời gian gọn ghẽ chở chân trời
Và vòm cây cứ hồn nhiên thở nhẹ
Và kiếp người mang mẽ cứ trôi xuôi

87

Bất chấp nỗi đau đã gây ra cho nhau
Quên hết niềm vui đã mang đến cho nhau
Không còn nỗi lo toan suốt đời
những dần vật hằng đêm
Không còn mùi ngô nướng
Không còn chuyện giá lương tiền
Không còn màu trời xanh không tưởng
Không còn anh không còn em
Chỉ còn trong suốt
Lặng im

88

Một sớm đầu năm như mọi năm
Gió nghiêng phơ phất hạt mưa xuân
Mềm mại mon man mùa mon mơn
Ô cái xanh non vẫn rất gần

89

Anh là nỗi nhớ vĩnh hằng
Em là cái đích cuối cùng ở đâu

Anh là giây phút bắt đầu
Em là dằng dặc đêm thâu đợi chờ

Anh là một thoáng mộng mơ
Em là cả một trời thơ rất gần

Anh là một chuyện không thành
Em là trọn vẹn có mình có ta

90

Anh đau nỗi đau em không đau nữa
Anh buồn nỗi buồn em quên lâu rồi
Anh vui niềm vui em còn ngỡ
Em là hư ảo nhớ xa xôi

91

Mùa xuân đầy âm vang
Tiếng gà loang loãng đêm mơ hồ tang tảng sáng

Một thoáng rùng mình trong gió thoảng
Một chút se lòng trong sương sớm

Hoa dại mong manh vàng góc vườn hoang
Một ánh lửa nồng nàn nhen xóm nhỏ

Những nụ tầm xuân nhú hồng đầu ngõ
Cá lên đớp sóng sau đêm hạ huyền

Và đất và trời và em
Thanh thanh tiếng chim ngày mới

92

Anh không thể là anh được nữa
Bao nhiêu tan vỡ nghệt chân trời
Em không thể là em được nữa
Dẫu là gần thế đã xa xôi

Duy chỉ trái tim còn nức nở
Như ngày xưa ấy thuở hai mươi

93

Đất này thân lấm từ xưa
Biển ngời trời ngọc vóc dứa mảnh mai
Người đi phượng đỏ đường dài
Ta là ốc mượn hồn ai bên bờ

Sóng vờn thưở ấy bây giờ
Em là lòng lộng giấc mơ giữa đời
Thì thâm chi đó gió oi
Để cho nắng đáp những lời lung linh

94

Thì cứ để mùa xuân tự nhiên
Đừng cố làm mùa xuân thêm rộn rã
Tìm một ánh nhìn băng khuâng trong em
Chỉ thấy chút hương đêm còn lờ lờ

Tìm một dáng đi bỗng óng ả lên
Một bờ vai chợt mềm xao xuyến
Chỉ thấy em hao gầy cháy như lửa vừa nhen
Mùa xuân đang đến

95

Từ khi tôi biết nhìn những gót chân sen
Tôi thường thầm nói với mỗi người con gái
Anh rất dễ yêu em
Dù chỉ như yêu một vì sao không thể nào vươn tới

Tôi thường theo các cô gái trên đường phố
Nhìn các cô trong mắt các chàng trai
Nơi các cô đẹp hết mình như thế đó
Có cây bàng trong ngõ nhỏ chờ ai

Đời đừng như mộng như mơ
Thà như ẩn số vẫn vợ khó tìm
Chẳng cần tô vẽ niềm tin
Đề từ cuộc sống cất lên tiếng cười
Đau thì thở nhẹ cho vui
Ngã rồi thì đứng lên rồi lại đi
Nhân gian suy thịnh có kỳ
Lắng nghe gió nhả nhủ gì đầu hiên

97

Cái trái tim tội nghiệp
Không biết nói lên lời

Chỉ ngậm ngùi khi vui
Chỉ bồi hồi khi nhớ
Chỉ nức nở khi thương
Chỉ vấn vương khi biệt

Chỉ tha thiết vu vơ
Chỉ thờ ơ gấn bó
Cái trái tim tan vỡ
Đã bao lần không thôi

98

Anh yêu em một tình yêu sôi nổi
Rất say mê mà hay đổi hay hờn
Em gây đi cũng là em có lỗi
Giận xong rồi lại thấy quý thương hơn

Anh yêu em một tình yêu trần trở
Lo lắng về từng hơi thở ngày mai
Mỗi va vấp như một trào sóng vỗ
Nước triều dâng nức nở những đêm dài

Anh yêu em một tình yêu thiên lệch
Rất sẵn sàng chê trách gấp hai lần
Như tuổi thơ càng những gì ưa thích
Càng làm như ta chẳng thiết dừng chân

Anh yêu em một tình yêu non dại
Lòng thơ ngây như nắng trải đầu mùa
Say sưa thếp những sắc vàng hoa trái
Chưa hiểu sao nắng mãi lại thành mưa

Anh yêu em một tình yêu bình dị
Như đĩa cà rất quý bởi đơn sơ
Thương nhớ lắng dần trong ta nhuần nhụy
Thành quê hương thủ thi tự bao giờ

Anh yêu em một tình yêu khám phá
Miền thăm sâu bưng sáng lóa bất ngờ
Em viết về một hình cây khóm lá
Bỗng xôn xao rung cả một trời thơ

Anh yêu em một tình yêu sinh nở
Chờ mong em là mở những chân trời
Ngửng lên nhìn trời sao như khung cửa
Mỗi bình minh đều bõ ngỡ tinh khôi

Ta yêu quá nên ta hào phóng lắm
Tình yêu về thành nắng ấm vàng tươi
Trên quá khứ vực đau thương thăm thẳm
Ta yêu nhau một tình yêu mặt trời

99

Sáu tuổi con xung nhọt giữa gan bàn chân
Bố lặng nhìn con men theo mảnh ao tù
Lầm chẫm trên đường làng
những chiếc lá mùa thu
đi học

Chiếc áo bông quá dài
Túi xách lệch bên vai
Trễ tràng
Con vón xuềnh xoàng như máu bố

Từng bước chân con lê dếp cao-xu nhỏ

Đất âm rung bom nổ phía chân trời

Giặc đến đó bàn chân con nung mủ
Đạp lên đầu chúng nó

Cũng thường thôi

100

Giọng rên bí ẩn từ lòng thiên nhiên
Tiếng than sinh linh lưu truyền đau khổ
Hồn cỏ hồn cây thổ lộ nỗi niềm
Nhịp rung trái tim ước nguyện dang dở

Lời tha thứ lỗi lầm tan vỡ nửa cuộc đời
Lời tố cáo việc hèn hạ toan xóa chùi giấu sạch
Lời nguyên rửa tội ác không tên cõi người
Lời gào thét oan hồn đòi minh bạch
Lời điêu ngoa con buôn luôn lách xu thời
Lời nã nuốt cuộc tình chết ngạt
trong ngọp trời ô uế

Vòi vọi cao
hun hút sâu
sáng thế véo von
Râm râm đỏ
tơi bời vỡ
xói mòn ái lực

Tín hiệu vũ trụ từ bao giờ thúc dục điều gì
Lạnh buốt chuyển ra đi
tít tắp thiên hà xa
hâm hấp hố đen gần
vô tận trùng trùng tầng giã nở
Giã từ không tương lỗ tương lai
Đón nhận ban mai này cõi mở

Man dại bùng núi lửa
rừng nham nhở
cỏ khô cằn
Những thành phố kính màu xi-măng
những làng mạc cây rơm mái rạ
Cheo chéo trắng liềm lệch cả câu thơ

Cõi u mê loạn choạng bay về miền có thể

Thâm thì biển kẻ lẻ
lặng lẽ mây lang thang
Lộc cộc thô mộc gập ghềnh gỗ đường làng
Vi vu a còng ngang tàng vù đường nhựa
Giọng đong đưa thớ lợ
hâm hâm phần nộ
hăm hờ chân thành

Âm thanh không tốt xấu

Không buồn vui

Bình dị âm thanh

Gió

101

Anh ăn sức khỏe và tuổi đời em
Tùng sáng đi chợ tùng bữa nấu cơm
tùng buổi quét sân tùng lần dọn bếp
Giữa hai con hen trong đọt một tim
Cặm cụi ngày đêm bao nhiêu gắng gỏi

Anh không biết nói
một câu bình thường
Người nói tiếng người anh nói tiếng gió
Lúc dữ cũng hiền lúc nhu cũng cương
Lành như mũi gươm kiêu như ngọn cỏ
Làm một giọt sương thể mà thật khó

102

Thấm đượm tình yêu là lòng biết ơn
Sâu hơn biết ơn là niềm cảm phục
Không tính cho mình một ngày hạnh phúc
Người con gái suốt một đời nhẫn nhục
Suốt một đời hiên ngang

Nuôi nấng người chồng lãng tử lang thang
Dạy dỗ hai con dậm trường kháng chiến
Biết bao nhọc nhằn biết bao vun vén
Những cơn hen tắc nghẽn tiếng thở dài

Vò vó một mình vượt mọi chông gai
Một thân nhỏ gầy miệt mài gánh nặng
Bao phen gian nguy bao lần chiến thắng
Áo bạc màu vừa vắn tuổi bảy mươi

Trước sau chung thủy nổi người

103

Đi tìm mùa xuân nơi không xuân
Không bánh không hoa không người thân
Ba nén hương thắm bao mong ước
Cô đơn cỏ mọc dưới chân trần

104

Cứ đến dù không ai hò hẹn
Mỗi ngày như một bến tạm dừng
Nhật từng cọng rác bao vun quén
Cho một giao thừa vui rưng rưng

105

Rồi cũng đến mùa xuân đầy chữ
Đỡ buồn thì hãy nói là vui
Bao nhiêu mưu mẹo bao mỗi nử
Còn chiếc khăn lau cũ để chùi

106

Bí ẩn vừa vô tình vừa cố ý nhập nhoạng tâm linh
Phô phang vừa non nớt vừa dạn dày
rực tình động cõn

Trợn trừng hàng chục quả tim lợn
trên lờm lợm quầy hàng
Tức tối đội bóng đá đàn anh bị dẫn bàn cuối trận

Lọc lõi người đầu bạc phong trần
lận đận nghiệp không thành

Băn khoăn chàng trai khó đoán ý
cô người tình đỏng đảnh

Lo lắng anh giám đốc doanh nghiệp
đang xuống dốc không phanh

Thê thảm nhan sắc nghèo dưng cả thân lành
cả hồn trinh cho quý dữ

Vô cảm người đang tâm viết những câu thơ
quá hữu tình

Thân thương cánh đồng quê ngun ngút vàng
trưa rung rinh mùa gặt

Bâng khuâng đêm Việt Bắc dải suối rừng
róc rách nhịp hành quân
Ngơ ngác chiều Sài Gòn bắt thần
cơn mưa rào sầm sập

Kỳ dị biển hồng hôn Nha Trang tím siêu thực
đến rừng mình
Nhẫn nhục con chó hoang lông xù vục đầu
bươi bãi rác
Khủng khiếp khí non tươi vừa bị đập vỡ sọ
hút óc trong trận nhậu kinh doanh
Khoái trá kẻ gian manh xoa tay
vừa hoàn thành tội ác

Lừa dối gã gian thương lưỡi thìa lia
ngọt nhạt mời chào
Ngơ ngác rừng Tây Nguyên từng hùng vĩ
thâm nghiêm nay xạc xào xơ xác
Đăm chiêu người chủ trì cuộc cạnh tranh
thua được giá quá cao
Ngây thơ trẻ sơ sinh khóc cười chưa biết đời
ngọt ngào đen bạc

Thánh thiện người đàn bà trọn kiếp khổ đau
cho chồng con không thắc mắc vì sao

Tùng có nước trên sao Hỏa
đêm nay Cung văn hóa ồn ào ca múa nhạc
Không biết đến bao giờ đến thế nào
là thành đạt cuối cùng
Cũng có thể có loài người khác ở đâu đây
trong vũ trụ mung lung

107

Ngoài phố vọng lời mời mài dao kéo
Vọng tiếng rao bán kẹo bán bánh bao
Thế sự vui thế sự buồn uồn éo
Trời cuối năm nắng héo cả dinh dào

Sao cuộc sống giàu sắc màu đến thế
Sao ngôn từ như quá thể sáo mòn
Hình như vẫn một lẽ đời dâu bể
Mọi nẻo đường cỏ lụi lại tươi non

Có một màu xanh có thể xanh rờn

108

Tụt hậu xa kém người nhiều quá thế
Oan biết bao và công bằng biết bao
Sáng đầu xuân giọt sương như ngân lệ
Ai ngày xưa tuyên thệ giữa chiến hào

Đất vượt xa những trời cao lãng mạn
Nắng trong veo soi ngao ngán buồn nhớ
Nuôi đại dương mộng mơ coi chừng cạn
Cộng rong rêu nhàn tản cập bến bờ

109

Đôi mới mô hình phát triển đất nước
Bông hoa không tên sáng một góc vườn
Tái cấu trúc nền kinh tế thị trường
Cây ven đường cần khô thành xanh mượt

Tham nhũng dẫu lan tràn như bệnh dịch
Tiếng chim sâu tinh nghịch cứ hồn nhiên
Nâng tỷ giá cung tiền tăng khuyến khích
Chợ hoa xuân ngào ngạt đóa loa kèn

Xuân ấm áp dịu hiền và quyết liệt
Đường vui người giáp Tết thở ung dung
Đóa mai vàng một sắc vàng khác biệt
Chân trời xa thân thiết gọi đi cùng

Cỏ xanh rờn nhả gửi nghĩa thủy chung

110

Dòng đời chùng giảm xô bồ
Thênh thang đường rộng đổi mùa lá bay
Chợ quê quen lạ sum vầy
Dân nghèo gặp được một ngày có hoa

Và ta bỗng gặp được ta
Cần chi tô điểm cao xa vẽ vờ
Nhìn nhau tỏ mặt con người
Một lần một thưở một đời gặp nhau